

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑκτώ,
τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητᾶς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσος Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσος χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα

Ἐννέα Ἰουλίου
καὶ λύσσα τοῦ ἡλίου.

Διακόσα δεκατέσσερα κρατῶ
καὶ τοὺς γνωστούς κι' ἀγνώστους χαιρετῶ.

Σᾶς ἀποχαιρετῶ
καὶ τὰ χαρτιά πετῶ.

Εὐδαιμονεῖτε, ἀγνωστοὶ καὶ σεις γνωστοὶ μου φίλοι,
σᾶς χαιρετῶ γλυκὰ γλυκὰ καὶ σᾶς φιλῶ ἴσά χεῖλη.
Θά σᾶς ἀφήσῃ ὁ Ρωμηὸς γιὰ ἓνα μῆνα πάλι,
γιατὶ κουρκοῦτι ἔγινε τὸ κλούβιο μου κεφάλι,
ὁ νοῦς μου ἐσταμάτησε, δὲν ξέρω τί νὰ γράψω,
κι' ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴν μοῦ ἔρχεται ν' ἀνάψω.

Τὰμπέλια ἐξεράθησαν, ἴψηθησαν ἢ σταφίδες,
κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα πετοῦν ψηταὶς ἢ σιναγρίδες.
Ἄν σοῦ κατέβῃ, Πλαστουργέ, τὸν κόσμο νὰ χαλάσῃς,
μὴ μᾶς παιδεύῃς τόσο πιά καὶ μὴ μᾶς ψήγῃς ἔτσι...
αὐτὴ δὲν λέγεται ζωή, αὐτὴ δὲν εἶναι πλάσις,
κι' ἐγὼ κοντεύω νὰ γενῶ τῆς σούβλας κοκορέτσι.

Ἐκεὶ ποῦ οἰστρος ἐξαφνα τὴν πένα μου φτερόνει
κι' ἐγὼ κτυπῶ τὴν κοῦτρα μου γιὰ στίχους εἰς τὸν τοῖχο,
ἄμέσως λίβας φλογερὸς τὰ μούτρα μου πυρόνει
κι' ἀρπάζει κάθε μέτρο μου, κι' ἀρπάζει κάθε στίχο,
κι' ἀπάνω ἴσος τραπέζι μου μ' ἀφίν' ἡμιβανῆ,
κι' ἐγὼ φωνάζω τὸ Ἡλίλαμάσαθαχθανί.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν σᾶς παραιτῶ γιὰ ἓνα μῆνα πάλι
ὡς νὰ συνέλθῃ ὅπωςοῦν τὸ κούφιο μου κεφάλι.
Ἄν δὲ ἴσος ἀπουσίαν μου Ρωμηοὶ φυτρώσουν νέοι,
μονοί, μισοί, μισοὶ μισῶν, καὶ ἄλλα κλάσματά μου,
ἴσους μου μὴν τοὺς πάρετε, καλοὶ μου Ἀθηναῖοι,
γιατὶ ἐγὼ δὲν βρίσκομαι καθόλου ἴσος σωστά μου.

Παντοῦ φωτιά, παντοῦ βρασμός καὶ τῆς κοιλιᾶς γουρ-
καὶ ριπιτίδι μπόλιχο καὶ κρυεραὶς λιγούραις. [γούραις
Οὐτ' ἔχει δρεξὶ κανεὶς γιὰ σοβαρὰ κι' ἀστεία,
διότι φοῦρνος ἔγινε τῶν φώτων ἡ ἔστια
κι' ἡ κάμινος κατήνησε τῶν παιδῶν τῶν ἑπτὰ,
καί, ἔπερ καυστικώτερον, δὲν ἔχομεν λεπτά.

Πιστεύων ὁ καθένας σᾶς πὼς θά μὲ συγχωρήσῃ
πετῶ καὶ τὸ κονδύλι μου καὶ τῶν χαρτιῶν τὴν στίβα
ὡς ποῦ ἀπὸ τὸ Μόναχον κι' ὁ Δήμαρχος γυρίσῃ
καὶ μᾶς γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸν τὸν κακοήθη λίβα,
καὶ μ' ἔλους τοὺς Συμβούλους του τὸν στείλῃ ἐκεῖ πέρα
ποῦ ἡλιος ψήγει τὸ ψωμί καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.